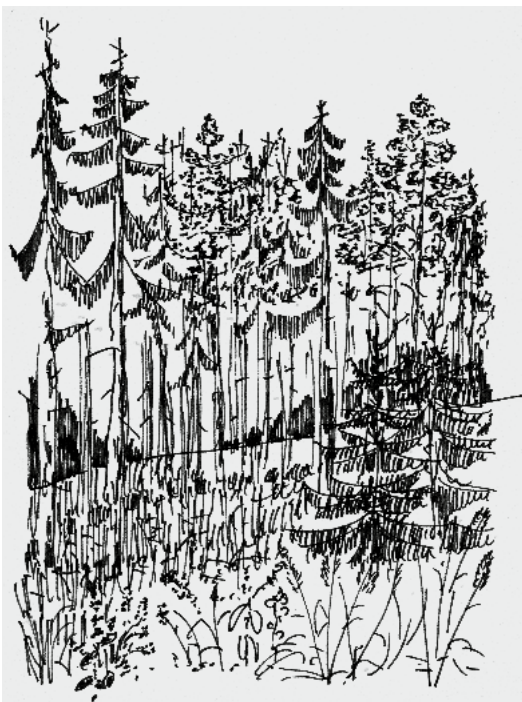

České Budějovice,
u staré Malše

Motiv z lesa
ve vojenském
výcvikovém prostoru
Dobrá Voda

Nevědomky a nezáměrně vyšla má někdejší vlastivědná dobrá jitra obdobně, jako páně Nepilova Lipová alej nebo Střevíce z lýčí. Však také v Mladé frontě Dnes vyšla recenze na Má Květinová dobrá jitra s nadpisem: František Nepil má nástupce. Vyššího ocenění se mi nikdy nedostalo a dostat ani nemohlo.

Vyvojela se nějak v čase také podoba Dobrých jiter?

My jsme měli původně za úkol sestavit Dobrá jitra tak, aby to byla mozaika informací a zajímavostí, vzájemně na sobě nezávislých a nesouvisejících, a ani výběr hudby nesměl s mluveným slovem souviset. Po povídání o Tálinském rybníku musela například zaznít rumba nebo samba, nikoliv píseň „Když se ten Tálinskej rybník“ ... Jenomže jste možná v televizi viděli, jak si při povodni jeden lesník natočil zničení vlastního domu, z něhož už nikdo nikdy nic nenašel. Ten lesník byl můj spolužák z gymnázia, Honza Metzl. A já jsem se prohřešil proti všem příkazům rádia a Karla Tejkala, a příští vysílání, které jsem měl 1. srpna 1997, jsem celé monotematicky věnoval řekám, zejména Vltavě. Začal jsem u pramene a skončil u Mělníka. Požádal jsem hudebního redaktora Pepu Švehlu, ať mi vyhledá voražské a vodácké písničky a rozstříhá Smetanovu Vltavu. S posluchači jsme pak celou Vltavu prošli a projeli. Vzpomínal jsem přitom i na svá kanoistická léta a na úctu, kterou jsem k řekám měl. Po skončení živého vysílání jsme s obavami čekali na reakci doktora Tejkala. Ten totiž každé páteční Dobré jitro nás amatérů doma poslouchal, a pak teprve jel do rozhlasu a hned nám volal, co jsme řekli špatně, kde jsme šumlovali (nevyslovovali správně koncovky), a tak dále. Navíc jsme vlastně celý pořad hudebně kolorovali, a hudba tak přesně odpovídala mluvenému slovu, a například úryvky ze Smetanovy Vltavy zazněly tam, kde jsme právě byli.

Karel Tejkal se ráno vypravil do rádia a na konečné nastoupil do autobusu, za řidiče. K tomu po chvíli přistoupil